

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

"Ένας θεατής στην όπερα, συζητεί μεγαλοφώνως με τον διπλανό του.

—Τι γαϊδούρια! Λέγει ένας ηλικιωμένος κύριος, ό οποίος κάθεται στο πίσω κάθισμα.

—Γιά μένα τό λέτε αυτό; ρωτά άποτόμως ό φλύαρος γυρίζοντας πίσω του.

—"Ω! "Όχι... Τό είπα γιά τήν όρχήστρα. Κάνει τόσο θόρυβο, ώστε δέν μπορώ ν' άκούσω τί λέτε!

Μιλούν γιά τά δώρα:

—Καί σάς, άγαπητή δεσποίνε, τί δώρο σάς κάνει ό μπαμπάς σας;

—Εμένα, λέγει ή όχι και τόσο νεαρά δεσποίνε, ό μπαμπάς συνηθίζει νά μου προσφέρει σέ κάθε γιορτή τών γενεθλιών μου και από ένα ώραιότατο βιβλίο.

—Τότε ή βιβλιοθήκη σας θά είνε πολύ μεγάλη, δεσποίνε.

'Απαισιοδοξία:

—Μήν άποθαρρύνεσαι, φίλε μου. "Έτσι είνε ή ζωή. "Όστούς μήν ξεχνάς πώς πάντα πίσω από τά σύννεφα υπάρχει ό ήλιος. Νά έλπιζης πάντα!

—Κι' όμως σ' έναν άνθρωπο πού πνίγεται δέν θά τοῦ έλεγες ποτέ, ότι κάτω από τήν θάλασσα υπάρχει γή.

Σωτηρία!

'Ο παντρεμένος κύριος.—Γιατί σέ απέλυσε ό τελευταίος κύριός σου;

'Ο σωφέρι.—Γιατί κύτταξα τήν κυρία...κι' έτσι έγινε ατία νά χωρίσουν!

'Ο παντρεμένος κύριος.—Χμ!... Τότε μπορώ με νά δοκιμάσουμε!

Στό ζαχαροπλαστέρι:

'Ο κ. καθηγητής.—Μέ συγχωρείτε, καλέ μου κύριε... 'Άλλά θά μείνετε πολλήν ώρα εδώ;

'Ο πελάτης.—Και τί σάς νοιάζει;

'Ο κ. καθηγητής.—Μέ συγχωρείτε, κύριε... Δέν είμαι άδιάκριτος. 'Άλλά, ξέρετε, πρέπει νά φύγω και...και... κάθεσοθε πάνω στό καπέλλο μου!

Μιλούν δυό νεόπλουτοι:

—'Έλα, λοιπόν, τό θράδυ νά δειπήσουμε σπίτι;

—Δέν θά μπορέσω. Θά πάω νά δω τόν Γουλιέλμο Τέλλο.

—Δέν πειράζει. Πάρ' τον κι' αυτόν κι' έλάτε μαζί. Τό φαί είνε άρκετό.

καθώς και τά εξαρτήματα, ώστε νά δύναμαι νά θγαίνω στά μαγαζιά τής γειτονιάς ώς τέλειος άνθυπακοπιστής, χωρίς νά προσκρωώ ούτε στούς κανονισμούς, ούτε στήν περιέργεια τοῦ κόμου!

—Και σ' άνωτέρα! μου είπε ό διπλανός ό καφετζής, όταν με είδε με τή στρατιωτική στολή νά μπαίνω στό μαγαζί του τήν επομένη τής Πρωτοχρονιάς, άρειμάνιος και στριμφομύσταξ, όπως άρμόζει εις ένα εῦ ήγμένον και στρατιωτικώς μορφωμένον άνθυπαπιστήν, γιά νά πιδώ τόν καθερπαίνω καφέ μου.

—Και στρατηγός! μου ευχήθηκε και ό λουστρος τής γωνιάς, σάν έπήγα νά θερνικώσω τίς άρθύλλες μου!

—Και στή Πόλι! μου ευχήθηκε, καμαρώνόντάς με ή σπιτονοικοκυρά μου!

—'Ε, τί συμβαίνει; μου είπε και ό άντικρυδός άπόστρατος. Μήπως θά έχουμε και πάλιν γεγονότα;

—Ξέρω κι' έγώ!

—"Ό,τι κι' άν είνε, ό Θεός μαζί σας!..

'Εμάζεψα όλες τίς ευχές και φρόντιζα νά άποσύρωμαι ένωρίτερον στό σπίτι μου...

Πέρασαν χρόνια από τότε... "Ήρθαν και παρήθλον Πρωτοχρονιές διάφορες, φέρουσαι γεγονότα καλά ή άσχημα και μάτσα από άναμνήσεις.

'Άλλά τή Πατοχρονιά εκείνη τής οίκογενειακής προσκλήσεως τοῦ κύρ-Γιώργη, τή θυμώμαι πάντοτε με κάποιο φόβο. Κι' από τότε, δασάκις έρχεται νέα πρώτη τοῦ έτους, άποφεύγω, όσο μπορώ, τό χαρτοπαίγνιο, γιά νά μήν εισέλθω και πάλιν στό... στρατιωτικό στάδιο!..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο,ΤΙ ΨΑΡΕΥΟΥΜΕ

ΜΙΑ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

Σ' άλλη σελίδα δημοσιεύουμε ένα διήγημα τοῦ άρχηγού τών Προοδευτικών κ. Γεωργ. Καφαντάρη. 'Άλλά δέν έγραψε μόνον ό κ. Καφαντάρης, όταν ήταν νέος. "Όλοι οι 'Έλληνες, ποίος λίγο, ποίος πολύ... έκακοποιόσαν και κακοποιούν τās άτυχείς Μοσάες. Και 'Ιβού, επί πλέον, μερικά ποιήματα έλεγόνταν 'Έλληνες: τοῦ πολιτευτοῦ Πειραιώς κ. Γεωργ. Σακαλιή, άφαιρούμενο μάτσα εις άδραν παρόμοιον, τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, όταν και στίχους έποίησε, τοῦ άειμνήστου Ι. Τσιριμώκου και τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνου. Προσεχός και τοῦ κ. Βενιζέλου και τοῦ κ. Παπαναστασίου και τοῦ κ. Γ. Πάπ και άλλων και άλλων. θά σάς σερβίρουμε ποιητικά...άριστουργήματα. 'Αξιζει λοιπόν ή δέν αξίζει τό 'έμπούκετο' τής λατρείας σας; Τόν λόγον έχει ήδη ό κ. Γ. Σακαλιής:

ΒΡΑΔΥΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Σ τήν Θ Φ

Θυμάσαι τή θραυδιά πού τραγουδοῦσες
Τή Λέλα: σάν άδρόνι κελαδοῦσες,
'Η νύχτα στολισή από καθε χάρη,
'Απ' τή θαεεία γαλήνη, άπ' τό φεγγάρι.
Παράπονα λές κ' είχες, ότι τραγουδοῦδι
Δέν έψελνε τά μαγικά τής κάλλη,
'Αφηνς έσύ, μεγαχρονιδ άγγελουδοῦδι,
Τά Χερουθεϊμ τής νύχτας είχες ψάλε.

'Η σιγαλιά τής νύχτας πιδ θαθότερη
'Απλώθηκε τριγύρω: κάθε άκτίνα
Τοῦ φεγγαριού έχοθη πιδ γλυκύτερη,
Και τοῦ νεντροῦ τά φύλλα ως κ' εκείνα
Σά ν' άκούγαν τόν ύμνο τόν δικό σου
Δέν σάλευαν τά μάγευε ό σκοπός σου.

Παράλυτη ή ψυχή μου είχε άπομείνει!
Θαρρείς πουλάκι αϊθέριο είχε γίνει
Κι' όλόχαρο πετούσε εις μυροβόλους
Κόσμος όνειρευτός και φεγγοβόλους,
Πετούσε, ναί, σέ άγέρα έλλου κόσμου,
Και ως έπαψες νά κελαδής, ό φώς μου,
Θυμάσαι, τής νυκτός τήν ήουχία,
Καμιά δέν γλυκοτάραξε λαλιά.
Κι' άκούγονταν μονάχα, ό εῦτιχία,
Τ' άμέτρητα πιδ έδίναμε φιλιά...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΚΑΛΗΣ

ΕΛΑ

'Έλα και τά χρυσάνθεμα έσένα καρτεροῦνε,
Κ' ή μωρωμένες καλαμιές γιά σένα, φως μου, άθουθε.
'Έλα, ή ξανθή ή 'Αγοράμπελη πού στις πλαγιές ροδίζει
γιά σένα, ξανθογάλανη, γιά σένα λαχαρίζεις.
'Έλα. Στό δάσος τά πουλιά γιά σένα κελαιοῦνε,
Και με γλυκά λαλήματα, ξανθή μου σέ καλοῦνε,
Μόνον ή καρδιά μου δέν μιλεί, μονάχη αῦτή σοπαίνει.
Και με λαχτάρα και καμῶ έσένα περιμένει.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Τής πρώιας τό άστρον όπόταν
Τās χρυσές του άκτίνας σκορπίζει.
Και τό πάλ έκ τοῦ ύπνου έγείρει
Και στό πάλ νέαν χαρίζει.

"Ω! Θαυμάζω τήν τόσην του λάμπιν,
Τών τοσοῦτῶ λαμπρόν του άκτίων
Κ' εύλογώ τήν σοφίαν τοῦ Πλάστου
Προσευχήν εις Αὐτόν άποτείνω.

'Η σκιά τής Σελήνης όπόταν
Τών όρέων νά θαίνη άρχίζει
Και εκείνη μ' άπαύγαμα λάμπιν
Πεδιάδας, θουνά χρωματίζει.

"Ω! και τότε και τότε θαυμάζω
Και πρὸς τ' άνω ύψων τήν ψυχήν,
Εύλογώ τόν σοφόν Ποιτήν μας,
'Αποτείνω σ' Αὐτόν προσευχήν.

Ι. ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΘΕΟΣ

"Άνθρωπε εις τās έκτάσεις τοῦ άπειρου άνεύζων,
Και τόν νοῦν σου εις όνειρον θείας πλάνας θαυκαίνων,
Ποίον θεωρείς;—Κι' όπόταν εις τήν φύσιν άνεύζεις,
Κι' όταν θλέπων τās έκτάσεις τ' ούρανοῦ, μακρόν διακρύβεις;—
Πανταχού, θηγτέ, τί θλέπεις;—στών άστέρων τήν κοίταν;—
—Εις αῦτήν τήν ποικιλίαν, εις αῦτήν τήν άρμονίαν τοῦ Δημιουργοῦ
(γιά θαυμάζω,
Πανταχού έγώ τήν χείρα και πλανώμενος ρεμβάζω.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ (Παύλος Νιρβάνου)